

BIBL. FAC. F. I. L. - 181. - BUCUR
REV. Nr. 75

LUCEAFARUL

REVISTA PENTRU LITERATURA SIARTA

INT. SUPRABIBL.
BIBLIOTECA
SIBIU

Anul XIV.

No. 3 și 4.

București, 1 și 15 Februarie 1919.

PARARE DEDOUA ORI PE LUNA

P72

BIBLIOTECA
REV. Nr. 78

INV 2010

Prețul 4 lei.

IULIU MANIU

Președintele Comitetului dirigent din Ardeal.

REPRODUCEREA OPRIȚĂ

Ardealul

E leagănul originii noastre și a curentelor de renaștere națională și culturală, cari au trezit și încheșat conștiința unității în sufletul neamului.

E răscumpărarea, prin luptă încordată, a credinței în ideea de întregire a Statului național până la granițele de expansiune etnică ale rasei noastre.

E pământul săgăduinței, bogat și viguros, care încunună fruntea vitezei oștiri române cu laurii birușinei, răsplătindu-i uriașele jertfe.

Ardealul, care, după unire, s'apropie cel din urmă și așa de greu de sânul României libere și depline, par'că ar vrea să simbolizeze, prin înclinașii lui, valoarea și puterea ce o reprezintă, comoara, atât de scumpă străinilor, pe care o varsă în visteria națiunii. S'apropie domol, cu sforțări și cu vărsări de sânge, căci zestrea împărătească pe care o aduce ridică România în fruntea Statelor din Orientul dundrean.

Privirile tuturor se îndreaptă, cu admirație și cu teamă, asupra lui.

Vecinii își înșig colții în marginile granițelor și vreau să rupă bucăși din ele. Dușmanii de jur împrejur se uită cu ură și cu invidie la România întregită cu Ardealul. Chiar și la Congresul păcii încearcă să ne împușineze. Dar toate încercările lor se șfarmă de zidul voinței noastre, sprijinită pe drepte și pe baionete.

Regatul vechiu admiră în Ardeal un necunoscut, în care vede o mântuire morală și dela care așteaptă o regenerare a vieții de Stat, pe care rămășițele oligarhiei și pleava Levantului au batjocorit-o.

Adevărul e că dincolo de Carpați trădește o altă lume de idei și de sentimente, cu alte deprinderi morale și cu alte concepții despre ordinea publică și legală. Acolo e o democrație fărănească, întemeiată pe o atmosferă de cinste și de cultură cu tradiții. E o lume, poate cu orizonturi mai strălucite, cu o gândire mai înaltă, dar cu atât mai temeinică, mai curată și mai productivă.

Împrejurările au vrut ca Ardealul să hotărească singur asupra soartei lui și a hotărât fără șovăire: Unirea cu România! Ascultând de porunca conștiinței moștenite, printr'o măreață manifestare a voinței obștești, întrunile la Alba-Iulia, și-a scuturat singur jugul robiei, care l-a umilit atâtea veacuri.

Ardealul nu a fost deci nici cucerit nici desrobii. Liberarea lui se datorește și vredniciei oamenilor de acolo.

Acest fapt a trezit în sufletul ardelenilor o încredere în ei înșiși și dorința de a-și orându-i singuri gospodăria de stat, „imperiu”, cum îl numesc ei în graiul latinist al bătrânilor. Așa au făcut, de altfel, și provinciile surori liberate: Basarabia și Bucovina. Acestea sunt bucăși din trupul Moldovei, ajunse sub stăpâniri străine abia de 4—5 generații, și totuși resimț așa de adânc urmele stăpânirilor sub cari au trăit. Pentru a se rezulege și pentru a se întoarce la marea, cu e

bogăție și cu o experiență organizată, au cerut un timp de tranziție. Ardealul, care a fost mereu sub dominațiunea altora, are cu atât mai mult drept la o epocă de pregătire și de organizare proprie. Moștenirea dela prăbușita putere de stat, situația nouă și problemele impuse de spiritul vremii sunt realități, cari nu se pot rezolva decât succesiv, admitând faze de tranziție lentă.

Cu toate acestea în Ardeal nu se uită nici o clipă, că poporul omogen prin origină, limbă și fire, după ce a ridicat la valoarea de drept starea de fapt a unității naționale, nu poate să fie călduzit în acțiunile lui decât de ideea cardinală a statului național unitar. Organizarea ce se înșgheabă cu atâta trudă de consiliul dirigent din Sibiu e o pregătire serioasă tocmai în vederea acestei unități de stat. Pilda bună de peste munți va înrăuri desigur asupra vechiului Regat, după cum și întocmirile și așezămintele sănătoase de aici trebuie să aibă o influență binefăcătoare asupra teritoriilor liberate.

Tendențele separatiste, de orice natură, în Ardeal vor fi combătute cu energie căci lor nu li-e îngăduit să tulbure armonia muncii de întemeiere a noului Stat românesc. Fără îndoială, cu aceeași energie și chiar cu violență, trebuiesc combătute sistemele nenorocite și păgubitoare practicate de partidele politice din România veche, cari sunt o adevărată rușine și cari ne coboară așa de mult în fața străinătății. E de mirare că bărbații de stat de aici înțeleg așa de greu acest adevăr elementar. Stăruința lor în vechile deprinderi, deși încearcă să se boiască și să se primenească mereu cu programe mult făgăduitoare, dovedește că sunt lipsiți de patriotizm sincer și incapabili de îndreptare. Deci sortiți pierii.

Ardealul nu va suferi să fie contagiât de păcatele celor învechiți în imoralitatea partidelor politice din vechiul Regat și va lua, poate, măsuri cam drastice de apărare, împotriva acelor cari ar încerca să-l vițieze. Cei buni de aici, cei cu adevărată dragoste de popor și de țară, au datoria să-i dea mână de ajutor pentru a întronă la cârma puterii democrația fărănească.

România întregită mai are de luptat cu mulți dușmani interni și externi, deopotrivă de primejdioși, până când va isbuti să-și asigure hotarele și să-și orânduiască viața spre binele și mulțumirea tuturor. Opera de consolidare și de purificare se va săvârși numai prin colaborarea oamenilor energici, întregi și sinceri.

Ardealul, cel din urmă venit, va fi cel dintâi la muncă și prin oamenii deprinși cu conștiința răspunderii și cu disciplina datoriei, poate va reuși să se ieie la întrecere cu celelalte ținuturi ale României.

D. Iuliu Maniu, omul reprezentativ al Ardealului, care conduce astăzi treburile obștești de acolo, e o cheazăie de îndrumare cuminte și rodnică a muncii de organizare și de renaștere națională.

Oct. C. Tăslăuanu.

Verona: Observator